

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźeliske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedźela Invokavit.

2. Kor. 6, 1—10.

Do šwjateho póstneho čaša šmy šašo šastupili. Naškej woczi štej wobroczenej do Golgatha še šwojim šchizom. W tutych čichich njedzelach šwojeho Šbóžnika na jeho bolosťnym a šmjertnym puczu pschewodžamy. Zyle čzerpcjenje Šhryštufowe je ša naš wulka hnada. Bohužel šo takama ša jich wjele podarmo přěduje, dokelž ju pať w njewěrje wot šo pokasuja, pať šo jeje psches nješwjate žiwjenje njehódných činja. Tehodla naš šwjaty japoschtol napomina, šo bychmy hnadu Božu podarmo njebrali. Duž dha

„Gladajće šo, šo byšcže hnadu Božu podarmo njebrali!

1. Wuziwajće čaš hnadu,
2. khodžće we šwětle hnadu,
3. čzerpcže w mozy hnadu!

1. „Ša šym cze w špodobnym čašu wušlyšchal a šym czi w tym dnju teho šboža pomhať“, to š profety šefajaka wšate šłowo drje naprijóžy Měšiaszej płaczi, kotrehož wyschšiměšnišku modlitwu je Bóh tón Šnjes wušlyšchal a kotremuž je w czežkich hodžinach wuhotowanja šboža pomhať. Ale we nim a psches njeho je šo tón š nim šo šapocžazy čaš tež ša naš „špodobny“ čaš ščinil, dokelž nam šwoju hnadu pošćicža, a „džeń teho šboža“, dokelž čže nam wot poklecža hrěcha pomhač. To drje je dołhi džeń, dokelž traje wot šjewjenja Šhryštufoweho

hacž š poslednjemu šudej, tola pať jenož „džeń“ porno „tykaž lět“ wěčnosće. Tutón džeń šboža dyrbinu wuziwacž š lěpschemu šwojich dušchow, přjedy hacž nóz pschińdže, hđžež nihto njebudže móž džělacž. A dokelž je ša jenotliweho čłowjeka šmjertny džeń runje tak wažny, kaž ša zyle čłowještvo tónz šwěta, dha ma kóždy čłowjel čaš šwojeho šemškeho žiwjenja ša wěčnosć naložowacž.

Wošebje pať je šwjaty póstny čaš ša naš čaš hnadu; pschetož w tutym čašu nam šbože w Šhryštufu najmóžniško psched woczi štupa a my dyrbjeli, jeho čzerpcjenje respominajo, šamych šo a šwět šapřecž a tak š nim čzerpicž. Pschetož šchtóž we šwojim žiwjenju póstny čaš nješwjeczi, tón š czežka š žanemu wješełemu jutrownemu šwjedzenjej we wěčnosći dóńdže.

2. Šduž je w Šhryštufu šłónzo hnadu šelhadžalo, dha šo tež jeho wěrjazym pschisteji, w šwětle hnadu khodžicž. Š temu šłuscha, šo nihdže nikomu žaneho pohórschowanja njedawamy. Šchtož na džěšču šwěta njenadpada a njepohórscha, hušto, namala-li šo pola pobožneho šchesczijana abo pola předarja Božeho šłowa, najwjetšche pohórschenje dawa. Šak hušto šo tehodla zyle šchesczanštwu hani, dokelž jeho šastupjerjo tak njelhodža, kaž šo šłuscha. Duž dha khodžmy w šwětle hnadu a wopokasujmy šo we wšchěch wězach jako šlužomnizy Boži. Tón Šnjes nam „wšchědnje šhlěb hnadu“ dawa; dha šlužmy jemu ša to. Tuta Boža šlužba ma šo psched njepšchecželškim šwětom wopokasacž we wulkej šczerpliwosći, w žalosćach, w nufach, w štyšnosćach, w puřach, jastwach,

w směšcích, w prózach, wachowanju, w posćenju, psched
wofadu pak w čistosczi, wědomnosći, we lahodnosći,
w dobroczinosći, w swjatym Duchu, we pravej lubosczi,
we słowje wěrnosće. Štož tak swěru swojemu Bohu
słuži, tón drje so swětej njelubi. Ale što to wadži?

Slaj, woni su swonka te sazpjene džěczi,
Tón swět jich sa hrosnosć a sa niczo ma.
Slaj! smutkach jich lubosna rjanosć so swěczi,
Tež Bohu a cłowjekam wonjenje da.

3. Šmy-li šebi hnady Božeje wěczi, dha tež skónczije
w mozy hnady wscho pscheczerpimy. Psches počesćo-
wanje, kotrež kaž wíchor tež najwjetšich duchow mjes
swětnymi džěczi smjeta, so kšesćan, kiž je w stawje
hnady, saklepčij njedawa; psches hanibu, wot njepšcheczel-
šeho swěta naczinjenu, so wot praweho pucza wottrasćicž
njedawa; psches ške rěcže, s kotrymiž so pschisłodža, so
mylicž, psches dobre rěcže, kotrež su husto dosć jenož
lišćezawe, so do spanja kolebacž njedawa; budže-li sam jed-
nik mjenowany, dha ma dobre swědomnje, so chze prawdu
a so khodži w prawdže; hdyž se sazpienjom praja, so
słuscha k njesnajo mny, šnadnym a njenahladnym ludžom,
dha so s tym troschtuje, so je wschať snajomny pola Boha
a pola wschitlich pobóžnych a rjeknje s Šiobom: mój swědč
je w njebiešach, a kiž mje snaje, je we wyšokofosći; dyrbi-
li kaž mrějazy bycž, kotremuž by swět radšcho dženkša
hacž jutše tónž cžiniť, dha wschať ma lóšcht a móž, žiwy
bycž; runjež je jačo wot Boha šbity a šchwikanu, na
kotrymž wotpocžuje po šdaczu Bože njespodobanje, dha
wschať to štrošchtuje šnješe, dokelž wě, so Boža hnada jeho
njesabije; runjež su jeho wobštejnoscže tajke, so by
šrudny bycž dyrbjal, dha wschať to wschitko pscheminje
psches wješelosć w tym šnješu; runjež je khudy na
šenskich kublach, kaž swjeczi japoschtoljo, dha wschať ma
wobčežnosćow khudoby tak malo ledžbu, so šapomni na
nje, a jenož na to myšli, tak mohť šwojich šobucžlowjekow
psches šwoje s Božeje hnady jemu špožčene krašne duchowne
dary wobohacžicž; a hdy by psched swětom jakc tajki
byť, kiž niczo nima, štož je wobkedžbowanja hódne, dha
wschať je teje wješeje nadžije, so w šhryštušbu wschitko
ma, štož k jeho wěcnej šbóžnosći došaha. Za wěštosć
hnady wěrjazeho kšesćana we wschelatornych a najčežšich
wobštejnoscžach šběha a jemu psches nje pschepomha.

Wšmi šwój kšičiž tež tak na so, luby kšesćano!
Nječiniť kaž džěczi tuteho swěta, kiž pytaju cžěšnosćam
šwojeho žiwjenja psches to wuńcž, so so do rěki swětneho
lósčta ponórja abo šamo ruku na so słoža, so bychu
s jeny m wofomikom cžěžu cžěžu wot so cžišnyli, ale budž
špokojom tež w najčežšich hodžinach šwojeho žiwjenja,
hdyž by šebi jeno teho wěšty, so by pola Boha w hnady!

Pscheczerp wscho, pscheczerp wscho,
Zion, pscheczerp wscho, štož da
Šrudnosć, štyšnosć, hanbu, šměchi;
Pytaj kšonu žiwjenja,
Wostań swěrne, cžujesch hrěchi,
Zion, a wscho hrěščne hubjenstwo,
Pscheczerp wscho!

Boh luby šnješ pak rozšwěcž woblicžo šwojeje hnady
prawje jaknje nad nami, so bychmy cžas šwojeho domach-
pytanja špóšnali a wužiwali, so bychmy w swětle a w mozy jeho
hnady šwoje žiwjenje wjedli a skónczije to požohnowanje
herbowali, ke kotremuž šmy powołani. Šamjeń.

R.

Šswjatnyh pucžowanje w póštnym cžasu.

(Swant.)

Něť w póštnym cžasu šnješowi
Šso na pucž dadža w lubosczi,
A Šbóžnikaj na Šolgatha
Rad šwoje špěwy šnosćuja.

Wot ranja kaž tež s wječora,
Š polnozy a tež s polodnja
Něť wutrobny wšchě wěrjazje
Šsu šnješa cžesćicž hotowe.

Na Šolgatha kšičiž pucžnik je;
Tón na jehnjo naš polaže,
Kiž je so sa naš podaťo
A se šmjercže naš wumohťo.

To s wulkej mozy wabi wšchěch,
Kaž blisťich, tak tež dalokich;
Šso ničto njeda wotdžeržecž,
Chze kóždy k kšičižej pschisładžecž.

Tu pschisładže macž a holcžatko:
„Ach, lube džěcžo, špěchuj so!
Mój k kšičižowanom' póščemoj,
So jeho martru cžesćimoj.“

Tam wobladajch tež šchědžimža,
Kiž šbože pošdže namata;
Čžim bóle něť pak hnuje joh',
So poluczi pod kšičižom so.

Tež mlóženz tamle šobu dže,
Kiž šwoju duschu hladať je;
Šswět njesamohť jom' parlu wšacž,
Duž chze tež rad pod kšičižom štacž.

Muž, žona, cžrjódka domjaza,
Slaj, wšchitzy, kiž Šoh' lubuja,
Něť pucžuja na Šolgatha,
Tež drush s nimi pschisłupja.

A někotry tež šobu dže,
Kiž druhich khodžo widžesche;
Šso wčžera hišćesče wotkšili,
Dženš mjelcžo šaha s tamnymi.

Něť w póštnym cžasu šnješowi
Šso na pucž dadža w lubosczi,
A Šbóžnikaj na Šolgatha
Rad špěwaju: Šalleluja!

Šurij Šróšť.

Póštnje přédowanje.

„Nó, nó, tak kšwatajž, Šjetšchžyna?“ šo bohatty wítowat
s měšta burowtu, na dróšy duzy, woprašcha. „Šdžeha chžecže?“

„Škemschi,“ burowka wotmolwi.

„Ššto? Wšchědny džěń?“ wítowat potracžesche.

„Wěšo,“ žona šnapšchecžiwí; „njewěšćesče to? W póštny
cžas šo kóždu šrjedu lóbrka na wšy póštnje přédowanje džerži.“

Šacž to wěm? wítowat pomyšli. Ša tón cžas njepomnju,
šo šym w žanej žyrkwi pobyl. Šón štejo wosta a do šemje hlada-
šche. Šeho duch wrócžo špluwny, tak daloko, kaž by to do žyle

druheho kraja bylo. Tam wón hiščeje na šhulstkej lawzy šybasche a něšto wo šnjefowym čerpienju šlyšesche. Tam paczeršte hodžiny ležachu a tam wón pschi wobnowjenju šhčženšleho šluba psched Božim woltarjom stejesche.

Něšajka štyšnosć šo we hłubiny jeho wutrobny hibasche. Še šbychnjenjom wón dale krocžesche. Šurówka bėšche jemu hižom daloko do přėdka; jejny płaščeš šo we wětšje smahowasche. Wona do žyrkwyje dže, wítowar pomyšli, a ja chzu do korežmy, šo bych tam jenu kup wobšamnyl. Mi je, kaž dyrbjał sa tej žonu hič. Šesufowome čerpienje a wumrjecze je tola to najwšhšche, šhtož šo ja naš čłowjekow šta. Šdyž temu tak je, dha je to njewopšhijomne, kať móža štatyžazy nimo tuteho najwšhšcheho hič, kať by to ničšo njebhko. Nėšto njedžakomnišche dhyžli čłowška wutroba njeda šo myšlicž. To tež na moju wutrobu poknje trjechi. Šurówka šo wohladny. To bėšche, kať by šo praschala: Nlochžesč ty tež šłowo wo Šesufowym čerpienju šlyšesche? Šaj, to dyrbi tak byč. Ša budu šebi měštno w tej malej žyrkwi phtacž a nutrnje pschipošłuchacž.

F.

Puščeš šo dele.

Šłomjenja jašnje š domu šapachu. Wty jón čzišche wobštejachmy — pschetož wukhowacž ničšo wjazny njebė, to widžachmy — a w tymle wokomiku wotně šo potyščazy wustup psched naschijaj woczomaj, abo wjele bóle psched naschijaj wuschomaj, pschetož nóz bėšche jara čžemna a tam do rózka, hdyž tón njeshožowny nan we šmjertnym štyšku pod woknom stejesche, šłomjenja hiščeje njeshwėczachu, runjež šo hižom tošty kať š woknow walesche. Pschi wolanzny „woheń!“ bėšche šo wobšedžeť domu se žonu a dwėmaj najmlėdšchijaj džěščzomaj jeno wukhowacž mohł. Šeho najštaršchi hólčez w druhim džėlu domu špasche. Tam šo nan-wróčzi, tať rucze hacž bė šwójbu do wěštosče pschijesł. Ale šhód hižom w šłomjenjach stejesche. Š nutšdobyczu žaneje móžnoty njebė. Duž šjewi šo horla pschi wotewrieny woknje tón hólčez a wolašche hróšbnje do čžmoweje nožy won: „nano, nano!“ We wokomiku tón pod woknom stejesche. „Škocž won, moje džěčžo!“ wón jemu pschiwola, „puščeš šo šhroble dele! Ša tu šteju a čze popadnu.“

Šólčez na woknowu desku šalėše, jeho ruť šhijž wokna šapschija a wón na šymš won štupi. Ale nětko jeho šhroblósčž wopuščezi. „Nano, ja šo boju“, wón płačžy wolašche, „ja čze widžecž njemožu.“

Wty jemu wšchitzny pschiwolačmy. Šesady njeho hižom šłomjenja šapachu a woknowy šhijž šapschijawšchi jemu ruzny wopaličhu. Nan hiščeje ras prošesche: „Njeboj šo, ja dže šhym tu — puščeš šo dele, moje džěčžo!“ Duž šo hólčez woknoweho šhijža puščezi a w bližšchi wokomik wón we rukomaj šwojeho nana ležesche.

Puščeš šo! puščeš šo, luba dušha, hdyž šłomjenja horja nad tobu hromadu bija. Twój Wóčez pschezo hotowy šteji. Wón šwojej ruzny ja tobu wupšhestrjewa. Puščeš šo do njeju!

F.

Šłudziza abo komet.

Šėša widžimy na njebju hwėšdu š prutom abo komet. Našchi wótzojo šu to ša šnamjo něšajšeho njeshoža a ša napominanje š pokucze měli. W našchich žyrkwinych knihach namaťaju šo w tym nastupanju tele pomjesče.

W lėcze 1618 je šo wulki komet šjewi, kotryž je pokasowal na tu šłėdowazu šfizecžilėtnu něštku wójnu.

W hodownym tydženju lėta 1678 je šo štraschne wohnjowe

šnamjo na njebju pokasalo, na čžož pschindže miła šyma, mokre nalėto a jara šuche lėcžo, hdyž nimale pjecz měšazow njeje deschča padalo. W tym šamym lėcze je tež jara šucha našyma byla, šo ludžo njeshu chžyli šhč. Šotšiz pať šu šo Bohu dowėřili a šu šwoje šhymjo do šucheho pėšta wušhwali, šu njenadžizny rjane žně měli; pschetož Wóh je wšchekomžny.

W lėcze 1680 kónž novembra hacž do šrijedž dezembra je šo nowy komet šjewi, kotryž bė šrudny a šłėdeje barby. Šošłedni ras bu wón widžany 26. januara 1681. To je naturške šnamjo. We šacžanskej rėčzi šu š temu pschistajene te šłowa: Š wy ludžo maleje wėry! Čžincze dostojne płodny pokuty a wėrcze ewangeliju! Š.

Aljes žuganami.

(Šłoncženje.)

Šašo bėchu nětotre lėta šaschke. Michal šedžesche pódla wohnja a hładasche š pomrécženy wokom pať do praschazych płomjenjom, pať pošbėhnje šwojej woczki štrachocžiwje š wotewrieny durjam žuganšjeje hėty. Tam nutška ležesche na boku šłomy štara žuganška macž. Wona bė drje na što lėť štara, tola nětko bėšche š šwojemu kónžej dósčka, wona dyrbjesche wumrjecž. Wšchitzny wot žuganšjeje bandy bėchu ju wopušchžili, dokelž jim wona jenož wobčeznosče čžinjesche a jim ničšo wjazny pomhacž njemóžesche. Woni wšchaf šchtwórtu šasnju a jejne šlubjenje njeshnajachu. Duž bėchu šaran wodny š jejnemu lėhwu štajili a potom se šelenjom a se šněchom dale čžahnyli. Šenož Michal bėšche pschi nej wostał. Wón bėšche štaru žonu, kotraž bėšche jemu pschezo tať wjele hacž bė mohła, lubosčž wopokasala, š jėdžu a piečom wobštaral a šedžesche nětko pschi jejnym lėhwje, šo by ju hacž do šmjercze wothładal. Štara šo se štonanjom wot bokka šbėže a džesche se šłabym hłošom: „Ty šy dušchny, Michale, ty šy wjele lėpschi hacž wšchitzny, šotšiz mi macžer rėčachu. Ty mi nejšh hłodu tradacž a šacžnosčž čžerpicž dal, kať čzi drusy. To š teho pschindže, šo ty Boha šhšesčžijanow lubujesč a šo š njemu modlišch, kať šhym čžasto widžaka. Šutón je jara wukłomžny Wóh a čžini dobrotu tym, šotšiz jeho lubuja. Nėj džaf ša twoju lubosčž.“ „Maczi“, rjėtny Michal š starej, „je-li šo čžecze mi lubosčž wopokasacž, dha prajče mi, hdyž móžu nana a macž namafacž. Moja wutroba po domišnje požaduje, ja chzu štaršchijaj wšcho ške wotprošhčž, přjedny hacž wumrjeja.“

Štara šo šhwilu se šobu rošmłowjesche a praji potom: „Ša šhym pschihahala, šo tebe nochzu domoj pušchčžicž a šo tebi tež pucž njepokasam. Ale nětko chzu šwoju pschihahu šłamacž a tebi wšcho pscheradžicž, dokelž šy mje lubowal. Šdyž šhym mowta, dži š rėžy a bėž po jejnym brjošy tať dołho, hacž šhėžorške měšto Wšw dónđesč. Šot Wšw dale hacž do Šajersšje pschi rėžy džesč, hdyž wona pocžina wuska hčž. Šotom šo wot njeje š wjecžorej wobrocžišch, doniž š rėžy pschindžesč, kotraž šo Wšw njenuje. Šo brjošy tuteje wodny šhwataj hacž do města Šanawa, a tam šo praschej, hdyž twoja wješ leži. Wěšch ty, kať wona rėka?“

„Šilianštėden“, bėšche mlėdženzowome špėschne wotmolwjenje.

„Šrawje, tať wona rėka“, praji žuganka se šłabym hłošom, a nětko božemje, mój lubuško!“ Woczki štareje šo šandželishčtej, pošłedni ras šadychnywšchi, šo wona wupšhestrje a bė mowta. Michal jej w nožy row wury a ju do njeho pokoži, potom šo wón do lėga poda a wuhreba pjenjesy, kotrež bė přjedny hromadžowal a tam šhrowal. Šako ranje šašwita, štejesche wón hižom pschi Dunawje, kotraž dyrbjesche jemu pucž do dalosče domišny pokasacž. Nėtko wón šhwatnje a wješle pschi rėžy bėžesche, nihdy šo dołho šomdžo. Šėšy bėchu jeho nózne lėhwo a žbrła pschi pucžu jeho korežma. Šo někotrych njedželach bėšche wón Wšw dosčahnył a

bórny pschi jeho brjosh město Hanaw dóndže. Tu řo njetrjebasche řa Kilianstädenom praschecź, wřchón kraj bęřche jemu tu řařo řnaty. Wón psches pucze a řchczeřki, psches řufi a pola řhwatasche, a řařo řhřřsche řo runje řlónřo řhowacź, wuhlada wón w pruhach wjecźor-neho řlónřa řwoju domowinsku wjesku.

Pschi puczu, kotryř psches pořlednju hórku wjedže, řteji řtara řruřcheń. Řod nju řo Michał řpróřny řhře. Wřhitke jeho mořy, řotreř bęchu jemu řač řotal wofale, jeho wopuřchcziřu. Wón řlakařche řař džęczo, wón řwojej ruřy na wjeř wupřchęřtře, tola jeho nořy njemóřęřchej jeho wjazy ř nej njęřč. Ředyn burif pschijędže ř wofęčřkom po puczu nimo. Michał řo jeho woprařcha: „Ře hiřcze Řętr Kuppel řimř? a je teř jeho řona hiřcze řimř?“ Řur wotmolwi „řaj“. Młodźenzej myřle řańdžęchu a wón řyłu řhwilu we womorje pod řruřchenju ležęřche. Řařo wón řařo wotuczi, padachu hiřom na wjeř řměřki. Wón řo ř wobczeřnosczu řa řwojim řijom řbęže a czeřchąřche pomalu psches řnate wjeřne řařy ř nanowemu dworej a domej.

Wón řařtupi; jeho přenje pohladanje bęřche do řuchinję. Tu řtejeřche řtara maczeřka, řotrař wjeczeř warjeřche. Bęřche to jeho macź, wón ju ř přęnim pohladanjom řejna, řařo přezakowe řłomjo jeje wurudžene wobliczo pořwęczi. Něřko wona řuřeho řpřnywřřhi řo jeho prařchęřche: „Řcho wř czeřčę?“

„Řomřaj Řóh, luba maczi“, praři młodźenz, wot řlubořeho řnucza řřchetorřnjęny, tu řym řo řařo wróčřil, wařch Michał je řařo pola wař.“

Wón řebi myřleřche, řo budže wbořa macź řnyřdom do jeho řukow padnyčź a jeho ř horzej lubořczu wobjimacź a řořchicź. Wón njewjedžeřche, řo bęřčtaj w dořhich létach pola jeho řtarscheju dwaj jebataj pobřłoj, řotrař bęřčtaj řo řa řhubjeneho řyna wudawaloj a řotrař řuřčtaj, řařo jeju jebanřtwo wotřryřu, ř řańbu a ř pufami ř dwora wuhņataj. Duř řtara macź a jeřny muž niřomu wjazy njewęřęřčtaj. Wona řwęczu řsa a řwęczeřche ř nej řusemu do woblicza. Řotom ju wona na řawu řtajimřřhi wótřje řawoła: „Řętrje!“ Muř pschidžę, teřo runja ř řyřchnosczu wřchón řchędźimřy a potulęny. Řeho řona praři: „Řlej, Řętrje, tu je řařo řyřan, řotryř čže řaju w nařchej řrudobje wuřmęřchecź a řo wudawa, řo je Michał, řaju řyn. Řjeřń jemu, řo řyrbi řwoju řtromu hičź a řo namaj njęřmę wutrobu czeřřku cřinicź, řotrař je hiřom tař dořč řřyřnosczę czeřřpila.

„Řch, nano a maczi“, praři ruřy řamajo řuřy, njemyřlečę tajke řle wo mni! Njewęřcze, řo čžu waju řjebacź. Řa řym řawęcze waju řyn Michał. Řóh je mje řa mój řręcź czeřřko řhostat, njepowjetřčtaj hiřcze moje njęřbože. Řochzęcze-li mje wjazy řa waju řyna męcź, řajcze mi ř najmjęřřcha pola waju řa wotrocźka řłuzicź, jenoř njewuřtorczeřę mje ř wótřneho doma. Řójcze řobu do řřwřy, řa čžu wamaj wřřcho powjedacź!“

Ř tutyřmi řłowami bęřche wón řwojeju řtarscheju řa ruřy pschimnył a tař do řřwřy cřahnył. Wonař ř njedowęřęnjom a ř dwęłowanjom psched młodźęnzom řtejeřčtaj, řotryř řo jeju řyn mjenowąřche. Wonař řebi jeho wobřladowąřčtaj, řřchąřęřčtaj ř řłowu a njewjedžeřčtaj, řcho řyrbitaj prařičź. Wón dale řęczeřche: Řcho řha mam cřinicź a řez, řo byřčtaj mje řa waju řyna řejnałoj? Řyrbję wamaj řóžde męřtaczřko w řhęři a na dworje wopiřacź? Řyrbję wamaj wřřchęř řnatyř a pschęczelow mjenowacź, abo řcho řadataj řewal wote mņje? Řam na polřy leři řtara řiblija. Řa čžu řóždy wobras řořładowacź, řotryř nutřka řteji, wamaj teř wřřchę mjena ř létom a dnjom pořajacź, řotreř je tam nařch džęd řapiřal.“

Macź řlakařche, a njewjedžeřche řebi řaneje řady. Řan pař po řřwřje řhodžeřche a bórbotąřche: „Řař tamny řyřanřři hólź teř cřinjeřche, řón bęřche teř wřřchudžom w řhęři a w pschęczelřtwje řnajomny, a wón bęřche tola jebal.“

Ř dobom řo řakřapa a řtara řónřa řtupi, řo na řij řępęrajo, do řřwřy. Wona řhwilu mjęłcziřy pschipořłuchąřche, pohlada pař na řuřeho, pař na řtarscheju a woprařcha řo potom: „Řichale, řnajęřch mje hiřczeřę?“

„Řaj“, wotmolwi młodźenz, „wř řęęe Řelęteř cęeta.“

„Řóh džakowano“, řawoła řtara, „řy mje hiřcze řnajęřch, moje džęczo, tola řa tebję wjazy njęřnaju. Řajcze mi nořizy, lubi řudžo, čžu řladacź, řač je wón řón řrawy.“

Wona, řo řřchępjetajo řlaktřwřřhi, nořizy řřrabny, řořřęřny młodźęnzęj wofřjedź noři řholorowy, tař řo řu lewe řoleno wot-wodžęte. Řotom wona řawoła: „Řój řow, Řarja, řcho wř-džiřch tu?“

„Řch, maczeřne řnamjeřřko, maczeřne řnamjeřřko! Řo je mój Michał, mój lubowany řyn!“ řawoła ř radořczu řtara macź, a padže řwojemu džęcczu wotolo řhije.

Řbože a wjeřęłořč řo něřko řařo do řubla, řdžeř bęřche dořhi cřař řrudoba řyđłila, wróčři. Řařo njepořłuchęne, řamopąřchęne džęczo bęřche je Michał wopuřchcził, řařo řhutyř muž bęřche řařo do njeho pschięřchol.

Řóh bęřche jeho a jeho řtarscheju do czeřřęje řchule wřal, a woni bęchu ř jeho řohnowanjom řwoje wopacźnosczę řejnali. Řařo řo Michał ř cřicha na wobnowjenje řchcęřńřřeho řłuba pschihoto-wąřche, džiwąřche řo duchowny nad řlubořim řchęřcziřanřřim řpó-řnacřom, řotreř bęřche młodźenz ř řuřby domoj pschinjęřł. Řoři Duř bęřche w nim ř wuřpęcřom džęłal. Wón řu pobořny, řprawny řchęřcziřan. Řřwojimaj řtarschimaj řłuzęřche wón ř pořłuchęnosczu a lubořczu a bęřche radořč jeju řtarobřy. Řřchęřřimo řhudyř bęřche wón darnimřy, pschęcziřmo řóždemu pschęczelęny a řdwóřłimřy. Řenoř pschęcziřmo řyřanam bę a wofa wón řwęřdy a řich wo wřřy nję-czeřpęřche; wón řim njemóřęřche wodacź, řo bęchu jemu jeho mło-dořč ř hórłemu czeřřpęnję řcřinili a jeho řtarschimaj na dořhe řęta řřyřł a řrudobu pschihotowali.

Wřřhelake ř blřska a ř daloka.

— Ř powjęřci wo wotmyřłęnym řbęhņnjęny pschihotowąřnje (präparandy) řa řeminar we Řojęřezach mamř dodacź, řo je drje wřřchęnoscz wobřamřka, präparandy řařo řbęhņęčź, řo pař je něřko řařo nadžiřa, řo na přořtwř řa řdžęřęnję präparandy Řojęřowřřęj pschihotowąřni hiřczeřę dale wobřtejęčź đa. Duř njęř řęřřřy řtars-chi, řiř řu myřle męłi, řwojich řynow na Řojęřowřřku pschihoto-wąřnję dacź, hiřczeřę do řořřbudžęnja wřřchęnosczę cřakaja, řotreř ma řo w blřiřchich dnjach řtacz. Řa nařchü řęřřřku Řuřizę by wo-prawdže řara wobžarowacź było, řdy by Řojęřowřřka pschihoto-wąřnja, řdžeř móža řęřřřy řtarschi řwojich řynow řa tuni pęnjęř řa řeminar pschihotowacź dacź, řařo řpadnyła.

— Řjedžęlu 13. řębruara řwjęczři Řatecząřřę řęřřřę towarř-two „Řipa“ řwój 30 řętny řałožęńřři řwjedžęń.

— Řjeř Řhelę pola Řadworja bęřche řejm prořřęł, řo by řo řej na řęłęřniřy wot Řudyřřhina do Řatecz řařtaniščczo pich-iřwoliko. Řęejm je tu přořtwu wotpořajal a to ř dobrým prawom. Řřřhi blřiřořči Řadworřřęho a teř Řjęłkowřřęho dwóřniřchęřa njęje nuřne, na cęęřę wot Řudyřřhina do Řatecz hiřczeřę nowe řařtaniščczo řęcřinicź; pschętoř jow je woprawdže řařtaniščczow dořč a psches to cřař řęřđęnję řyłü řodžinu traje.

— Ř Řruřęj je řo nacřiř řa nowy wólbnř řařoń domej řapóřłanzow pschępodał. Řořębję řozialdemotřatojo řo na nowy řařoń hórřřha, dořęłž wólba potajna njębudže. Ř czeřřka wřřchąř budže řo řařoń w něcziřchich wotmyřłęnjach wot řapóřłanzow pschijęčź, dořęłž teř druhe řtromy ř nim řpokořom njęřřu.